

Sygn. akt III CSK 291/17

POSTANOWIENIE

Dnia 12 marca 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jacek Gudowski

w sprawie z wniosku Z. K.
przy uczestnictwie A. M.
o zniesienie współwłasności,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 12 marca 2018 r.,
na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawcy
od postanowienia Sądu Okręgowego w K.
z dnia 25 maja 2017 r., sygn. akt II Ca .../16,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 25 maja 2017 r. Sąd Okręgowy w K. w sprawie o zniesienie współwłasności zmienił zaskarżone postanowienie Sądu Rejonowego w B. z dnia 21 czerwca 2016 r.

Wnioskodawca wniósł skargę kasacyjną, wskazując na jej oczywistą zasadność oraz na potrzebę wykładni art. 206 i 207 k.c. w zakresie prawnej oceny możliwości uchylenia się od obowiązku zwrotu wynagrodzenia za korzystanie z rzeczy ponad swój udział, jak również w zakresie ustalenia charakteru roszczeń o zwrot nakładów.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Wielokrotnie podnoszono w orzecznictwie i doktrynie, że ze względu na nadzwyczajny i publicznoprawny charakter skargi kasacyjnej przyczyny uzasadniające przyjęcie jej do rozpoznania przez Sąd Najwyższy muszą mieć walor uniwersalny, czysto jurydyczny, oderwany od konkretnej sprawy w tym sensie, że oddzielony od dokonanych w sprawie ustaleń i oceny dowodów (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 22 grudnia 2008 r., III CSK 285/08, „Izba Cywilna” 2009, nr 4, s. 47, oraz z dnia 11 listopada 2014 r., V CSK 66/14, nie publ.).

W skardze skumulowano dwie przyczyny kasacyjne: oczywistą zasadność skargi kasacyjnej (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.) oraz potrzebę wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.). Skarżący jednak nie podjął nawet próby wykazania tych przyczyn. Przy czym jest jasne, że gdy skarga jest oczywiście uzasadniona, tzn. że skarżone orzeczenie jest - zdaniem wnoszącego skargę - oczywiście wadliwe lub błędne, nie może zachodzić uzasadniona i rzeczowa potrzeba wykładni dokonywanej przez Sąd Najwyższy.

Ponadto uzasadnienie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania w obu przypadkach sprowadza się do ogólników, bez odwołania się do argumentacji prawnej, poglądów doktryny i adekwatnych orzeczeń.

Brak także uzasadnienia dla tezy o „oczywistej” zasadności skargi, bo twierdzenie, że „zaskarżone orzeczenie pozbawiło wnioskodawcę

wynagrodzenia” oraz że jest sprzeczne z zasadami współżycia społecznego jest dalece niewystarczające; jeżeli przesłanką wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania jest twierdzenie skarżącego, że skarga jest oczywiście uzasadniona, to powinien on w uzasadnieniu wniosku zawrzeć wywód prawny wskazujący, w czym wyraża się ta „oczywistość” i przedstawić wskazujące na to argumenty. Wymaganie to jest spełnione, gdy skarżący wykażą, że wyrok zapadł z oczywistym, rażącym naruszeniem przepisów prawa lub podstawowych zasad obowiązujących w praworządnym państwie, widocznym na „pierwszy rzut oka”, bez konieczności prowadzenia bardziej szczegółowej analizy (np. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 27 kwietnia 2006 r., I CZ 15/06, nie publ., z dnia 26 kwietnia 2006 r., II CZ 28/06, nie publ., z dnia 29 listopada 2007 r., II CSK 460/07, nie publ., z dnia 18 czerwca 2008 r., III CSK 110/08, nie publ.).

Z tych względów Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

Kc

jw